

Sygn. akt V CSK 332/15

POSTANOWIENIE

Dnia 11 grudnia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wojciech Katner

w sprawie z powództwa J. J.

przeciwko G. Z.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 11 grudnia 2015 r.,

na skutek skargi kasacyjnej pozwanego

od wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach

z dnia 9 stycznia 2015 r., sygn. akt V ACa 472/14,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 9 stycznia 2015 r. Sąd Apelacyjny w Katowicach oddalił apelację pozwanego G. Z. od wyroku Sądu Okręgowego w Katowicach z dnia 30 października 2013 r., którym na rzecz powoda J. J. zasądzona została kwota 282 900 złotych z odsetkami i kosztami procesu z tytułu należności przysługującej powodowi od pozwanego na podstawie art. 647 k.c. za wykonane prace budowlane.

W skardze kasacyjnej pozwany zarzucił Sądowi Apelacyjnemu naruszenie przepisów postępowania, tj. art. 233 § 1 w związku z art. 382 k.p.c., art. 177 § 1 pkt 4 k.p.c., art. 217 § 2 w związku z art. 227 k.p.c. oraz art. 169 w związku z art. 217 § 1 k.p.c. Skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania z zasądzeniem kosztów postępowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie mogła zostać przyjęta do rozpoznania ze względu na niespełnienie przesłanek określonych w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

We wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania pozwany odwołał się do oczywistego jej uzasadnienia (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.), za czym ma przemawiać nie zrealizowanie przez Sąd „w toku postępowania apelacyjnego i podejmowanych czynności decyzyjnych związanych z wydaniem zaskarżonego orzeczenia” funkcji rozpoznawczej i kontrolnej. Na poparcie tego twierdzenia skarżący przedstawił zarzuty odnoszące się do postępowania dowodowego i niewyjaśnienia „wszystkich istotnych okoliczności zmierzających do rozpoznania sprawy i jej merytorycznego zakończenia”.

Z przytoczonego sposobu uzasadnienia oczywistej zasadności skargi widać, że nie stanowi wypełnienia przesłanek, wymaganych dla jej przyjęcia przez art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. W doktrynie i utrwalonym orzecznictwie Sądu Najwyższego znane jest od dawna stanowisko co do tego, że skarga jest oczywista, jeśli po zapoznaniu się z zaskarżonym orzeczeniem i jego uzasadnieniem widać od razu, iż rażąco zostało naruszone prawo, dla stwierdzenia czego nie potrzebne jest prowadzenie analiz przepisów i ich zastosowania w sprawie (por. postanowienia

Sądu Najwyższego z dnia 20 lipca 2011 r., II CSK 59/11; z dnia 18 lipca 2013 r., III CSK 143/1 i z dnia 11 lutego 2015 r., V CSK 413/14, nie publ.).

W każdym razie nie ma to miejsca wtedy, gdy - jak w rozpoznawanej sprawie - zarzuty odnoszą się do braków w przeprowadzonym postępowaniu dowodowym oraz nie zawieszeniu postępowania jedynie z uwagi na złożenie przez pozwanego zawiadomienia o popełnieniu przestępstwa. W obu wypadkach kwestie te zostały pozostawione przez ustawodawcę uznaniu sądu, który jest gospodarzem postępowania dowodowego i samodzielnie ocenia, czy występuje potrzeba uzupełnienia dowodów oraz, czy należy zawiesić postępowanie ze względu na ewentualne czynności w postępowaniu przygotowawczym. Zwraca uwagę, że w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku Sąd drugiej instancji odniósł się do obu podnoszonych zagadnień. Pomijając to, że zarzuty odnoszące się do ustaleń faktycznych i oceny dowodów z zasady nie mogą stanowić ani podstawy skargi kasacyjnej, ani czynienia ustaleń (art. 398³ § 3 i art. 398¹³ § 2 k.p.c.), to argumentacja skarżącego na tle sprawy nie wskazuje, aby mogło dojść do jakiegokolwiek rażącego uchybienia w postępowaniu przed Sądem drugiej instancji, które można zakwalifikować do oczywistego uzasadnienia wnoszonej skargi.

Z tych względów należało na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. orzec jak w postanowieniu.